

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 87/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], Ulica [REDAKOVANÉ], obchodnej spoločnosti Kúpeľná investičná, s. r. o., Kúpeľná 2/1, Brusno, a obchodnej spoločnosti BIC Trade s. r. o., Kúpeľná 1/2, Brusno, zastúpených advokátkou Mgr. Zuzanou Gregorovou, Dolná 6, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 Er 2193/2014 z 30. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], obchodnej spoločnosti Kúpeľná investičná, s. r. o., a obchodnej spoločnosti BIC Trade s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], Ulica [REDAKOVANÉ] (ďalej

len „sťažovateľ v 1. rade“), obchodnej spoločnosti Kúpeľná investičná, s. r. o., Kúpeľná 2/1, Brusno, a obchodnej spoločnosti BIC Trade s. r. o., Kúpeľná 1/2, Brusno (spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Er 2193/2014 z 30. septembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Napadnutým uznesením okresný súd zamietol námietky sťažovateľov proti exekúcii v exekúcii vedenej oprávneným [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“), proti sťažovateľom ako povinným.

Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie proti sťažovateľom ako povinným pre vymoženie pohľadávky vo výške 3 241 199,09 €, a to na základe notárskej zápisnice sp. zn. N776/2013, NZ 35307/2013, NCRI 35958/2013 z 10. októbra 2013. Záväzok sťažovateľov voči oprávnenému vznikol z dôvodu ručenia, kde dlžníkom bola obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] „v reštrukturalizácii“ (ďalej aj „dlžník“).

Okresný súd uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 zo 7. apríla 2014 začal reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi a následne bola voči nemu povolená reštrukturalizácia. Do predmetného reštrukturalizačného konania si oprávnený prihlásil aj pohľadávku, za splnenie ktorej prevzali sťažovatelia ručenie.

Reštrukturalizačný správca predmetnú pohľadávku vo vymedzenom rozsahu poprel. Oprávnený následne podal okresnému súdu štyri návrhy, ktorými sa domáhal určenia pravosti pohľadávok prihlásených do reštrukturalizácie. Konania o týchto návrhoch sú vedené pod spisovými značkami: 60 Cbi 13/2014, 60 Cbi 14/2014, 26 Cbi 16/2014 a 27 Cbi 14/2014, pričom okresný súd v týchto veciach v čase podania sťažnosti nerozhodol.

V predmetnom reštrukturalizačnom konaní bol vypracovaný reštrukturalizačný plán, ktorý schvaľovacia schôdza neschválila. Okresný súd následne uznesením z 10. októbra 2014 zastavil reštrukturalizačné konanie, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka.

Nálezom č. k. II. ÚS 153/2015-181 z 29. júla 2015 ústavný súd okrem iného zrušil uznesenie okresného súdu z 10. októbra 2014 o konverzii reštrukturalizačného konania na konkurzné konanie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovatelia následne uvádzajú:

„V súčasnej dobe Okresný súd Banská Bystrica v konaní pod sp. zn. I R/5/2014 rozhoduje o potvrdení reštrukturalizačného plánu, v ktorom sa v prípade, ak súd určí popretú pohľadávku oprávneného počíta s jeho 100 % uspokojením.

Súčasná situácia je teda taká, že oprávnený si svoju pohľadávku uplatnil v reštrukturalizačnom konaní, kde sa v prípade zistenia jeho pohľadávky a potvrdením reštrukturalizačného plánu, počíta s jej 100% uspokojením. Zároveň sa ju však rozhodol vymáhať aj od ručiteľov formou exekučného konania, čo môže viesť k právnej neistote viacerých subjektov. Oprávnený má vedomosť o tom, že dlžník je bonitný a v prípade potvrdenia plánu, bude jeho pohľadávka v celom rozsahu uspokojená a neexistuje žiaden predpoklad, že oprávnený nebude uspokojený. Zo strany oprávneného sa tak jedná o duplicitné vymáhanie jednej pohľadávky. V prípade, ak by ručiteľ musel nútene plniť za dlžníka, neexistuje reálna šanca, aby si mohol plnenie poskytnuté oprávnenému regresne vymáhať od dlžníka. Aj keď mu regresný nárok vznikol, automaticky by sa ručiteľ 1/ až 3/ v zmysle § 137 ods. 5 ZKR v nadväznosti na § 9 ZKR považoval za podriadeného veriteľa a teda by sa jeho regresný nárok uspokojoval len v menšej miere, ako by bola jeho skutočná výška.

Konajúci súd podľa názoru sťažovateľov v predmetnom rozhodnutí:

- nezohľadňuje podania a argumentáciu účastníkov konania a Správcu, ktoré boli voči súdu urobené riadne, včas a v zákonom predpísanej forme,

- nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany,

- je arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté,

- obsahuje svojvoľnú aplikáciu a výklad ZKR, pretože súd aplikujúci právo sa odchýlil od znení príslušných ustanovení ZKR spôsobom, ktorý zásadne poprel ich účel a význam,

- je svojimi právnymi účinkami zjavne neprimerané k dôvodom, ktoré viedli k jeho prijatiu.

Súd sa nevysporiadal s otázkou prebiehajúceho súdneho konania o určení pohľadávky oprávneného v reštrukturalizačnom konaní, kde v prípade ak Okresný súd Banská Bystrica zamietne žalobu, nebude môcť prebiehať ani exekúcia vedená proti sťažovateľom, nakoľko ručenie zanikne v zmysle § 311 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov.

Taktiež sa súd nevysporiadal so situáciou, ak Okresný súd Banská Bystrica v konaní sp. zn. 1 R/5/2014 rozhodne o potvrdení plánu a oprávnený bude uspokojovaný v zmysle prijatého reštrukturalizačného plánu vo výške 100 % jeho zistenej pohľadávky. “

Na základe týchto skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné práva Sťažovateľov... na súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.: 1 Er/2193/2014-102 zo dňa 30. 09. 2016 porušené bolo.“

„Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.: 1 Er/2193/2014-102 zo dňa 30. 09. 2016 Ústavný súd zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.“

„Okresný súd je povinný uhradiť Sťažovateľom trovy právneho zastúpenia.“»

Sťažovatelia zároveň navrhujú, aby ústavný súd v uznesení o prijatí rozhodol o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) a odložil «„vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.: I Er/2193/2014-102 zo dňa 30. 09. 2016... do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

Vzhľadom k skutočnosti, že Uznesením dochádza k závažnému zásahu do majetkových práv sťažovateľov, ktorý môže mať pre sťažovateľa 1 neprimerané negatívne následky pre neho, ako aj pre príslušníkov jeho rodiny a odklad exekúcie nebude znamenať pre oprávneného vážne poškodenie jeho práv, ako aj vzhľadom k skutočnosti, že speňažovaním majetku sťažovateľa 2, ktorý je akcionárom dlžníka v reštrukturalizačnom konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica I R/5/2014, môže dôjsť k zmareniu účelu reštrukturalizácie dlžníka [REDACTED]».

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom

alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia z 30. septembra 2016, ktorým zamietol námietky sťažovateľov proti exekúcii a ktorým zamietol námietky sťažovateľa v I. rade proti exekúcii, poukázal na obsah námietok sťažovateľov, na vyjadrenie oprávneného, na uznesenie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom a tiež na odvolanie sťažovateľov. Okresný súd následne skúmal notársku zápisnicu ako exekučný titul, pričom uviedol, že sťažovatelia „*samotnú existenciu exekučného titulu, jeho materiálnu a formálnu vykonateľnosť nespochybnili*“. Okresný súd sa tiež zaoberal povahou ručenia všeobecne, poukázal na § 303, § 306 ods. 1, § 308 a § 311 ods. 2 Obchodného zákonníka a citoval tiež relevantné ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“), zisťoval aj stav reštrukturalizačného konania týkajúceho sa dlžníka. Následne uviedol tieto právne závery:

«... *Podstatnou otázkou pre konanie o podaných námietkach povinných bolo, či účinky vyhlásenia reštrukturalizácie na spoločnosť [REDAKOVANÉ], sa vzťahujú aj na povinných, ktorí vystupujú podľa exekučného titulu ako ručiteľia záväzku spoločnosti [REDAKOVANÉ] „v reštrukturalizácii“, ktorá je dlžníkom voči oprávnenému ako veriteľovi a teda, či je alebo nie je možné voči nim vykonať exekúciu.*

... V nadväznosti na už uvedenú charakteristiku právneho inštitútu ručenia v obchodno-záväzkových vzťahoch, nastolenú uvedenou rozhodovacou činnosťou NS SR, je z citovaných zákonných ustanovení Obchodného zákonníka zrejmé, že ručiteľský vzťah je vzťahom medzi veriteľom pohľadávky a ručiteľom, ktorý nemusí vzniknúť len na základe zmluvy medzi nimi, ale aj na základe jednostranného právneho úkonu ručiteľa. Tento ručiteľský vzťah môže trvať len dovtedy, dokedy trvá hlavný vzťah medzi veriteľom a dlžníkom. Z tohto pravidla existuje výnimka v zmysle § 311 ods. 2 Obchodného zákonníka. Aj keď podstatnou podmienkou trvania ručiteľského záväzku je existencia hlavného záväzkového vzťahu, do ručiteľského záväzku medzi veriteľom a ručiteľom dlžník už nevstupuje a jeho právny stav, teda či sa on sám nachádza v konkurze alebo reštrukturalizácii, nemá na tento vzťah vplyv.

... Veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku za dlžníka od ručiteľa po tom, ako ho na splnenie takého záväzku veriteľ vyzval a následne ako uplynula určená lehota na uskutočnenie plnenia. Splnenie tejto podmienky nie je potrebné vtedy, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní, najmä pri vyhlásení konkurzu. V nadväznosti na toto ustanovenie súd považuje za nemožnosť uskutočnenia plnenia zo strany dlžníka aj taký právny stav, kedy bolo voči dlžníkovi začaté reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi (následne bola povolená reštrukturalizácia dlžníka).

... Zo samotnej podstaty Zákona o konkurze a reštrukturalizácii a jeho citovaných zákonných ustanovení je konkurz, ako aj reštrukturalizácia takým právnym stavom, ktorý nastupuje vtedy, keď je dlžník platobne neschopný alebo predĺžený (§ 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Inštitúty konkurzu a reštrukturalizácie sú práve určené na to, aby riešili úpadok dlžníka, jeho platobnú neschopnosť, resp. predĺženosť (§ 1 v spojení § 3 ZKR). V tejto súvislosti s poukazom na § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka je možné uviesť, že samotná výzva pre dlžníka na plnenie, ktorý je v konkurze alebo reštrukturalizácii, by bola nakoniec zbytočná.

... K ďalším argumentom povinných uvádzaných v námietkach ohľadne vymáhania pohľadávky voči ručiteľom exekučný súd uvádza, že Zákon o konkurze a reštrukturalizácii rieši platobnú neschopnosť, resp. predĺženosť dlžníka, a teda upravuje postup uspokojovania pohľadávok veriteľov smerujúcich voči dlžníkovi. Pokiaľ by sa pripustil

názor povinných (rozporný s citovanými zákonnými ustanoveniami Obchodného zákonníka), že počas konkurzného alebo reštrukturalizačného konania nie je možný výkon nároku oprávneného voči ručiteľom, došlo by k samotnému popretiu podstaty a zmyslu ručenia ako zabezpečovacieho prostriedku úhrady záväzkov, ktoré by samé o sebe nemalo zmysel.

... Čo sa týka samotného pojmu zabezpečovacieho práva, tak tento pojem je vysvetlený v citovaných ustanoveniach Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v ktorých pojem ručenie nie je zahrnutý. Preto sa vo veci vymáhania nároku veriteľa voči ručiteľom aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka ohľadne uspokojovania nároku veriteľa voči dlžníkovi prostredníctvom ručenia ako zabezpečovacieho práva. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii pojednáva o nároku ručiteľa voči dlžníkovi vtedy, ak došlo k uspokojeniu pohľadávky veriteľa z majetku ručiteľa a ručiteľ si následne uplatňuje svoju pohľadávku voči dlžníkovi (§ 120 ods. 3 ZKR).

... Ďalej exekučný súd, s prihliadnutím na vopred uvedené v tomto odôvodnení (bod 3), odkazuje na podrobné právne zdôvodnenie v podaní oprávneného. Ďalej dodáva, že exekúcia s poukazom na uvedené skutočnosti je v tomto momente prípustná voči povinným ako ručiteľom záväzku dlžníka [REDAKOVANÉ], „v reštrukturalizácii“, nemá na ňu vplyv v súčasnosti vedené reštrukturalizačné konanie, ktoré sú samostatnými konaniami vo vzťahu veriteľ, resp. veritelia a dlžník. Exekúcia v prejednáwanej veci je vzťahom medzi veriteľom ako oprávneným a povinnými ako ručiteľmi, ktorí podliehajú exekučnému konaniu z dôvodu, že dobrovoľne ako ručiteľia neuhradili svoj splatný záväzok. Vymáhané pohľadávky predstavujú záväzky povinných ako ručiteľov, ktorí ručia za zaplatenie záväzkov dlžníka [REDAKOVANÉ], „v reštrukturalizácii“. Preto nemožno súhlasiť s námietkami povinných ohľadom právnych účinkov začatia reštrukturalizačného konania dlžníka v zmysle § 114 ods. 1 ZKR. Zosplatenie peňažnej pohľadávky, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, a ktorá vznikla pred začatím reštrukturalizačného konania dlžníka, je vzhľadom na zákonnú úpravu reštrukturalizačného konania diametrálne odlišným právnym úkonom veriteľa dlžníka s odlišnými právnymi následkami. V jeho dôsledku dochádza k strate výhody dlžníka oprávňujúcej ho pohľadávku veriteľa splácať vo výške a spôsobom stanoveným príslušnou zmluvnou dokumentáciou, pričom veriteľ je oprávnený požadovať okamžité zaplatenie celej svojej pohľadávky. Veriteľ pohľadávky, ktorá sa uplatňuje v reštrukturalizácii prihláškou, nie je obmedzený vo svojom zmluvnom

alebo zákonnom oprávnení požadovať jej okamžité splatenie, resp. oznámiť splnenie podmienok, z dôvodu ktorých ku splatnosti takejto pohľadávky došlo. Oprávnenie veriteľa domáhať sa od dlžníka zaplataenia jeho pohľadávky, resp. ju vymáhať je limitované povinnosťou prihlásiť pohľadávku vzniknutú pred začatím reštrukturalizačného konania dlžníka do zákonnej reštrukturalizácie dlžníka a strpieť uspokojovanie tejto pohľadávky dlžníkom alebo z majetku dlžníka v čase, rozsahu a spôsobom stanoveným potvrdeným reštrukturalizačným plánom. Veritelia pohľadávok sú podľa oprávneného oprávnení prihlásiť si do reštrukturalizačného konania dlžníka svoje pohľadávky voči dlžníkovi vzniknuté do začatia reštrukturalizačného konania dlžníka, pričom sú v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu dlžníka súdom povinní strpieť jej uspokojovanie od dlžníka, resp. z majetku dlžníka v čase, rozsahu a spôsobom stanoveným potvrdeným reštrukturalizačným plánom dlžníka. Ochrana pred veriteľmi sa vzťahuje priamo na dlžníka ako na subjekt, ktorý sa nachádza v procese zákonnej reštrukturalizácie. Čo sa ale nevzťahuje na subjekty odlišné od osoby dlžníka, ktoré pohľadávku veriteľa voči dlžníkovi zabezpečujú, či už konkrétnymi zabezpečovacím právami alebo ručením (§ 120 ods. 3, § 155 ods. 2 a ods. 4 ZKR). Doposiaľ nebolo rozhodnuté v inej veci príslušným súdom o tom, či dôjde, resp. nedôjde k potvrdeniu reštrukturalizačného plánu, preto ďalšie úvahy účastníkov sú predčasné.

... Na ďalšiu námietku, že sú vedené viaceré exekúcie voči povinným na základe rovnakého exekučného titulu, exekučný súd zistil nasledovné: V súčasnosti prebiehajú okrem exekučného konania vedeného pred súdnym exekútorom pod č. k. EX 482/2014, sp. zn. tohto súdu 1 Er/2193/2014 ešte ďalšie dve exekučné konania. Jedno z exekučných konaní vedené pred súdnym exekútorom pod č. k. EX 483/2014, sp. zn. tohto súdu 4 Er/2192/2014, prebieha na základe inej notárskej zápisnice ako je exekučný titul, označenej pod č. N 777/2013, NZ 35314/2013, NCRIs 35966/2013, napísanej 10. 10. 2013 na notárskom úrade notárky [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ]. Notárska zápisnica obsahuje ručiteľský záväzok povinných, ktorým zabezpečujú odlišný záväzok spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako ten, ktorý je predmetom exekučného titulu v tejto veci. Predmetom tohto záväzku voči oprávnenému bola iná suma a iný účel poskytnutia úveru. Námietky povinných v tomto smere nie sú riadne odôvodnené, nedoložené žiadnymi listinnými dôkazmi.

... Ďalšie z exekučných konaní (odlišným od posudzovaného) vedené pred súdnym exekútorom pod č. k. EX 484/2014, sp. zn. súdneho registra 1 Er/2192/2014, prebieha tiež na základe odlišnej notárskej zápisnice, a to pod č. N 776/2013, NZ 35310/2013, NCRI 35964/2013, napísanej 10. 10. 2013 na notárskom úrade notárky [REDACTED], so sídlom [REDACTED]. V tejto notárskej zápisnici je okrem iných skutočností uvedený ručiteľský záväzok povinných, ktorým zabezpečujú záväzok spoločnosti [REDACTED], ktorá prevzala dlh od ďalšej spoločnosti, a to spoločnosti [REDACTED] ktorá bola dlžníkom oprávneného na základe uzatvorenej zmluvy o úvere.

... Z notárskych zápisníc, ktoré sú ako exekučné tituly podkladom na vedenie exekúcie pred súdnym exekútorom zo strany oprávneného voči povinným, potom nevyplýva ich prezentovaný názor, že jeden exekučný titul je rozdelený na niekoľko samostatných návrhov na vykonanie exekúcie. Navyše súd poznamenáva, že zdôvodnenie námietok, ako aj odvolanie povinných v tomto smere je nepostačujúce, bez bližšieho konkretizovania, z akého dôvodu majú za to, že sa voči nim vedie ďalšie exekučné konanie u súdneho exekútora na základe toho istého exekučného titulu. Uvedené tvrdenie nepodložili relevantnými skutočnosťami, resp. listinnými dôkazmi. Námietky povinných v tomto smere nie sú riadne odôvodnené.

... V súvislosti s touto námietkou exekučný súd odkazuje aj na vyjadrenie oprávneného, ktorý uviedol, že z jeho strany boli podané tri návrhy na vykonanie exekúcie voči povinným, ktoré sú vedené na exekútorskom úrade súdneho exekútora. Návrhy boli podané na základe troch samostatných notárskych zápisníc ako exekučných titulov, ktorými povinní uznali svoj záväzok voči oprávnenému, pričom prílohou predmetných návrhov boli ich úradne overené fotokópie. Tieto záväzky povinných voči oprávnenému vyplývajú z ich ručiteľských vyhlásení za tri záväzky dlžníka [REDACTED]. Na tvrdenia povinných, že z ich strany došlo k podpisu len jednej notárskej zápisnice oprávnený uviedol, že sú nepravdivé.

Na základe takto zisteného stavu exekučný súd námietkam nevyhovel a preto prvým výrokom rozhodol tak, že námietky povinných 1/ až 3/ proti exekúcii zamieta. Vo vzťahu k ďalším dôvodom námietok súd poukazuje na to, že nestačí len tvrdenie povinných, ktoré je však nevyhnutné bližšie konkretizovať vo vzťahu k predmetu tejto exekúcie, resp. preukázať

listinnými dôkazmi súvisiacimi s predmetom tejto exekúcie. Námietky musia byť odôvodnené v celom rozsahu a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliada. Súd menovaných upovedomuje o tom, že len v prípade vyhovenia námietkam proti exekúcii by následne exekučný súd rozhodol samostatným rozhodnutím o zastavení exekúcie. Ďalej poznamenáva, že exekúciu je možné zastaviť aj na návrh povinného subjektu podľa § 58 EP z dôvodov taxatívne pomenovaných v ust. § 57 EP, návrh ktorý však musí byť riadne odôvodnený, príp. doložený súvisiacimi listinnými dôkazmi. Okrem uvedeného súd poukazuje na ust. § 56 ods. 10 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor môže s písomným súhlasom oprávneného (iba za predpokladu takéhoto súhlasu zo strany oprávneného) uzavrieť navrhovanú písomnú dohodu s povinným účastníkom o postupnom splatení vymáhanej pohľadávky. Pokiaľ by došlo k takejto písomnej dohode, potom počas plnenia dohody povinným účastníkom o postupnom splatení vymáhanej pohľadávky exekútor by v exekúcii iným spôsobom nepokračoval. Z podaní povinných však nevyplýva, že by k takejto písomnej dohode došlo.

... V predmetnom odvolaní povinní uviedli, že žiadajú zrušiť napadnuté uznesenie v celom rozsahu. Potom exekučný súd mal za to, že odvolanie smeruje proti obidvom výrokom, teda aj proti druhému výroku uznesenia vyššieho súdneho úradníka tohto súdu o zamietnutí námietok povinného I/ proti exekúcii. V tomto smere však odvolanie postráda zdôvodnenie zo strany povinného I/ čo do druhého výroku napadnutého uznesenia. Neuviedol žiadne skutočnosti. Napriek pôvodnému tvrdeniu menovaného, že nie je možné na nehnuteľnosti zapísané na [REDACTED] pre k. ú. [REDACTED] zriadiť exekučné záložné právo, exekučný súd uvádza, že exekučné záložné právo, ktoré sa podľa § 167 ods. 1 EP zapisuje do katastra nehnuteľnosti a pri ktorom sa tiež zapíše, že nehnuteľnosť sa zexekvováva pre vymáhanú pohľadávku, nebolo podľa výpisu z katastra nehnuteľností, ktorý doručil povinný I/ súdu zo dňa 12. 08. 2014, ani podľa aktuálneho výpisu zaobstaraného súdom na uvedené nehnuteľnosti zriadené. Tvrdenia povinného I/ sa nestotožňujú so skutkovými zisteniami. Vo vzťahu ku ďalšiemu [REDACTED] k. ú. [REDACTED] [REDACTED] bližšie nešpecifikoval ktorej pohľadávky oprávneného sa má uspokojenie týkať. V zásade platí, že spôsob vykonávania exekúcie určí poverený súdny exekútor okrem prípadov, ak EP neustanovuje inak. Súdny exekútor posúdi majetkové pomery povinného

a zväži ďalší postup. Odvolanie postráda zdôvodnenie čo do druhého výroku napadnutého uznesenia, týkajúceho sa povinného I/.

... Na základe takto zisteného stavu exekučný súd námietkam povinného I/ nevyhovel a preto druhým výrokom tohto uznesenia rozhodol tak, že námietky povinného I/ proti exekúcii zamietla.»

Sťažovatelia namietajú právne závery okresného súdu v napadnutom uznesení, považujú ich za arbitrárne, vnútorne nekonzistentné a nepreskúmateľné. Uvedenú námietku konkretizujú v sťažnosti tak, že uvádzajú, že okresný súd sa nevysporiadal

- s otázkou prebiehajúcich (incidenčných) konaní o určenie pravosti pohľadávok oprávneného voči dlžníkovi a s tým, aký vplyv bude mať na prebiehajúcu exekúciu prípadné zamietnutie žalôb oprávneného, a

- so situáciou, kedy by okresný súd potvrdil reštrukturalizačný plán, v rámci ktorého bude oprávnený uspokojovaný vo výške 100 % jeho zistenej pohľadávky.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd skúmal samotnú povahu ručenia ako vzťahu medzi veriteľom a ručiteľom a taktiež skúmal vplyv a účinok vyhlásenia konkurzu, prípadne reštrukturalizácie na majetok dlžníka na ručiteľský záväzok medzi ručiteľom a oprávneným. Uviedol tiež, že ručenie nie je zahrnuté ako zabezpečovacie právo v zákone č. 7/2005 Z. z., je regulované ustanoveniami Obchodného zákonníka, pričom dospel k záveru, že prebiehajúce reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi nemá vplyv na možnosť vymáhania nároku oprávneného voči sťažovateľom ako ručiteľom a nemá vplyv ani na prebiehajúcu exekúciu. Okresný súd tiež dospel k záveru, že v čase jeho rozhodovania *„nebolo rozhodnuté v inej veci príslušným súdom o tom, či dôjde, resp. nedôjde k potvrdeniu reštrukturalizačného plánu, preto ďalšie úvahy účastníkov sú predčasné“*.

Námietky sťažovateľov v sťažnosti sú všeobecné, prípadne sú hypotetické – týkajú sa možných situácií, ktoré môžu nastať v budúcnosti v závislosti od rozhodnutia okresného súdu v incidenčných konaniach, prípadne v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu. V tomto smere je rozhodujúce, že okresný súd sa ústavne akceptovateľne vysporiadal

s otázkou prípustnosti exekúcie voči sťažovateľom za – v tom čase rozhodujúcich skutkových a právnych okolností – t. j. prebiehajúceho reštrukturalizačného konania voči dlžníkovi a prebiehajúcich incidenčných konaní – pričom ďalšie úvahy považoval za predčasné.

Ústavný súd nepovažuje právne závery okresného súdu za arbitrárne, pričom okresný súd tieto právne závery primerane odôvodnil, preto nie sú ani zjavne neodôvodnené. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu predstavuje dostatočný podklad pre výrok jeho uznesenia, ktorým zamietol námietky sťažovateľov proti exekúcii.

Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 30. septembra 2016. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, Obchodného zákonníka a zákona č. 7/2005 Z. z. okresným súdom je jedným z možných a ústavne udržateľných výkladov.

Sťažovatelia v petite sťažnosti namietajú aj porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu, pričom v sťažnosti túto námietku nijako neodôvodňujú. Sťažovatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, v odôvodnení sťažnosti neuvádzajú skutočnosti, ktorými by odôvodňovali a preukazovali porušenie základného práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy), a neuvádzajú ani

také skutočnosti, ktoré by sa týkali niektorého zo základných práv inkorporovaných v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2017